

Sygn. akt II Ka 328/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Marka Kempki

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2019 r.

sprawy **S. W.**

oskarżonego z art. 178a §1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 25 stycznia 2019 r. sygn. akt II K 526/16

utrzymuje wyrok w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 80 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 328/19

UZASADNIENIE

S. W. został oskarżony o to, że w dniu 20 czerwca 2016 roku na al. (...) w G., w woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,50 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, w ruchu lądowym, prowadził po drodze publicznej samochód osobowy marki B. o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. II K 526/16:

I. przyjmując, iż oskarżony S. W. w dniu 20 czerwca 2016 roku na Al. (...) w G., w woj. (...), po drodze publicznej, kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,00 promila alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, na mocy art. 66 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego S. W. na okres próby 3 (trzech) lat od uprawomocnienia się orzeczenia;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kpk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 3.500 (trzech tysięcy) złotych;

III. na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 2 (dwóch) lat, na podstawie art. 63 § 4 kk zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 czerwca 2016 roku do dnia 20 czerwca 2018 r.;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.311,12 (dwóch tysięcy trzysta jedenastu i 12/100) złotych tytułem wydatków oraz kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych opłaty.

Wyrok ten zaskarżyli w całości prokurator (na niekorzyść oskarżonego) oraz obrońca oskarżonego (na korzyść).

Prokurator zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść i wyrażający się w przyjęciu, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne i w konsekwencji niezasadne zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Garwolinie, II Wydział Karny do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżony S. W. w dniu 20 czerwca 2016 r. na alei (...) w G., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,50 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, w ruchu lądowym, prowadził po drodze publicznej samochód osobowy marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w sytuacji, gdy takie zachowanie nie miało miejsca, ponieważ oskarżony spożywał alkohol dzień wcześniej, a z uwagi na występujący u niego refluks żołądkowy i przyjmowane przez niego krople żołądkowe, badanie alkomatem błędnie wykazało, że kierujący pojazdem znajdował się pod wpływem alkoholu.

Podnosząc ten zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego S. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie wniesione w tej sprawie apelacje jako bezzasadne nie zasługiwały na uwzględnienie. Ani podniesione w nich zarzuty, ani przytoczona na ich poparcie argumentacja nie przyczyniły się do uznania kontestowanego orzeczenia za nietrafne.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w zakresie sprawstwa oskarżonego implikowała ocena dowodów, w szczególności ocena opinii biegłego z zakresu toksykologii, w pełni spełniająca wymogi art. 7 kpk. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest zgodny z doświadczeniem życiowym, logiczny, spójny, pozbawiony luk i dwuznaczności. Obrońca oskarżonego we wniesionej apelacji podniósł te same argumenty, które wskazywał w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a których bezzasadność została już dostatecznie omówiona w kompleksowej uzupełniającej opinii biegłego z zakresu toksykologii. Jej wnioski końcowe Sąd Okręgowy w pełni podzielił, podobnie jak Sąd I instancji, nie dostrzegając wadliwości pierwszoinstancyjnej oceny tegoż dowodu. Kilkukrotny pomiar stanu trzeźwości oskarżonego wykluczał pomyłkę, prowadząc każdorazowo do tego samego wniosku – tj. znajdowania się przez niego w stanie nietrzeźwości i wyczerpania znamion z art. 178a § 1 kk. W przedmiotowej sprawie nie mieliśmy do czynienia z odczytem zbliżonym do granicy warunkującej uznanie czynu za przestępstwo z art. 178a § 1 kk (zgodnie z art. 115 § 16 kk – 0,5 promila alkoholu we krwi lub 0,25 mg/l w wydychanym powietrzu), lecz ze stężeniem dwukrotnie przekraczającym te wartości. Twierdzenie obrońcy, iż oskarżony, który spożywał alkohol poprzedniego dnia (uściślając wieczoru), nie zdawał sobie sprawy, że może jeszcze znajdować się pod wpływem alkoholu stoi w zdecydowanej sprzeczności z jego zachowaniem, skoro podróżując w dniu 20 czerwca 2016 r. zarówno do pracy jak i z pracy, którą zakończył o godz. 15:00 poprosił A. K., aby to ona kierowała autem B. o nr rej. (...), zaś dopiero ok. godz. 15:55 zdecydował się sam usiąść za kierownicę samochodu (na krótkim odcinku drogi, na którym prawdopodobieństwo ewentualnej „wpadki” było dość niewielkie). Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego mu czynu, zaś twierdzenie o spożywaniu kropli żołądkowych i refluksie pojawiło się dopiero w postępowaniu sądowym. Opinia biegłego sądowego wyraźnie wykluczyła prawdopodobieństwo

tak wysokiego stężenia alkoholu we krwi jak w treści zarzutu z a/o, nawet przy założeniu, iż oskarżony w dniu zdarzenia spożył maksymalną podaną przez siebie ilość tychże kropli i dolegał mu refluks. Analogiczne uwagi, zdaniem Sądu Okręgowego, dotyczyły wskazywanego przez obrońcę spadku stężenia pomiędzy poszczególnymi pomiarami. Z wszystkich powyższych okoliczności Sąd Rejonowy wyciągnął racjonalne i zgodne z art. 7 kpk wnioski, których w żaden sposób nie podważył obrońca oskarżonego, kwestionując je wyłącznie poprzez proste zaprzeczenie. W przekonaniu Sądu Okręgowego w tej konkretnej sprawie sprzeczność części wyjaśnień oskarżonego co do ilości spożytego alkoholu z wynikami badań opinii biegłego toksykologa należało rozstrzygnąć dokładnie tak, jak uczynił to Sąd Rejonowy, tj. poprzez przyznanie waloru pełnej wiarygodności dowodowi obiektywnemu w postaci w/w opinii.

Biorąc pod uwagę, iż obrońca w uzasadnieniu apelacji zarzucił Sądowi Rejonowemu obrazę art. 5 § 2 kpk, przypomnieć należy, iż zastosowanie reguły *in dubio pro reo* powinno mieć miejsce tylko wówczas, gdy w danej sprawie nie występuje chociażby jeden dowód pozwalający na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych odnośnie przebiegu określonego zdarzenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2019 r., sygn. II AKa 124/ 18, Legalis Numer 1887293). W przedmiotowej sprawie wyniki pomiarów stanu trzeźwości i opinia biegłego ocenione w sposób zgodnym z art. 7 kpk wykluczały podzielenie stanowiska tego skarżącego o możliwości sięgnięcia przez Sąd I instancji po przepis art. 5 § 2 kpk.

Zastosowanie reguły *in dubio pro reo* wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy, po pierwsze - wątpliwości zostaną powzięte przez organ procesowy, a nie stronę, zaś po drugie - nie dadzą się usunąć, pomimo podjęcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych i pomimo dokonania oceny dowodów, która spełnia wymogi określone w przepisie art. 7 kpk. Innymi słowy, można stosować omawianą zasadę dopiero wtedy, gdy możliwość dokonania pewnych ustaleń za pomocą swobodnej oceny dowodów została wyczerpana, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Przechodząc do apelacji prokuratora i tym samym zasadności zastosowania w tej sprawie instytucji warunkowego umorzenia postępowania, argumenty mające uzasadniać wadliwość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych w sprawie, odnoszących się do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i stopnia zawinienia nie przekonały Sądu Odwoławczego.

Prześledzenie pisemnych motywów wyroku pierwszoinstancyjnego w części dotyczącej oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego S. W. czynu i stopnia zawinienia, przy uwzględnieniu zasady wartościowania poszczególnych okoliczności w oparciu o konkretną sprawę, prowadzi do tych samych wniosków i uznania zasadności stanowiska, które zostały przyjęte przez Sąd Rejonowy.

Faktem nie budzącym wątpliwości jest, iż oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości i przekroczył ustawowy próg stanu nietrzeźwości, o jakim stanowi art. 115 § 16 kk. Sam stopień nietrzeźwości oskarżonego nie może jednak świadczyć o tym, iż stopień szkodliwości czynu był znaczny, skoro oskarżony nie spowodował żadnego zdarzenia, zagrażającego bezpieczeństwu w ruchu lądowym, sposób poruszania się pojazdu prowadzonego przez oskarżonego nie wzbudził zastrzeżeń po stronie funkcjonariuszy Policji, a powodem zatrzymania oskarżonego była rutynowa kontrola. Oskarżony nie przejechał również szczególnie długiego odcinka drogi, w obrębie administracyjnym tej samej miejscowości. Nie można zatem w sposób, w jaki czyni to skarżący, dokonując oceny w zakresie stopnia społecznej szkodliwości, abstrahować od stopnia zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co jest przecież podstawowym przedmiotem ochrony przepisu art. 178a § 1 kk. W ocenie Sądu Okręgowego na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego można było co najwyżej ustalić, iż stopień winy oskarżonego nie odbiega od typowego stopnia winy dla tego typu czynów zabronionych, natomiast w apelacji nie pojawiły się żadne przyczyny, dla których uznać należałoby, iż niewłaściwą jest ocena, iż stopień zawinienia nie jest znaczny, jak próbował wykazać skarżący.

Za przyjęciem prognozy, że oskarżony, wobec którego warunkowo umorzono postępowanie karne, bez skazania i wymierzenia mu kary będzie przestrzegał porządku prawnego, przemawiają takie okoliczności, jak charakter sprawcy, właściwy stosunek do pracy, nieprzebywanie w otoczeniu zdemoralizowanym lub w atmosferze sprzyjającej

przestępstwu oraz nienaganny sposób życia do czasu popełnienia danego czynu penalizowanego przez KK. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy słusznie doszedł do przekonania, iż zachodzą one w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do podsądnego S. W.. Jednocześnie, 3-letni okres próby pozostaje konieczny, albowiem w pozbawiony wątpliwości sposób zweryfikuje trafność powyższej pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy w Siedlcach stosownie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał go w mocy.

Na podstawie art. 7 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. w zw. z art. 627 kpk obciążył go wydatkami postępowania odwoławczego - kwotą 20 złotych, tj. ryczałtem za doręczenia pism w sprawie.